

TÁBOR ÁDÁM

Nem-mező

hommage à Florenszkij

A versmező nem-mező
szavai nem fogalmak
képei nem szó-virágok
sorai nem barázdák
A versmezőnek nincs határa
felfelé nem faként tör
A versmező külön világ
a világban és fölötte
amelyre nem ég feszül
amelyre nem nap süt
a versmező ég a földön
éppen hogy ő világít
A versmező a lét szíve
forrása fénye szent tér

kísérleti fázis

kísérleti fázis január ébred
fekete napba szőfény vakít
metronóm évek időbe raboltak
friss pillanat kiszabadít
gyors ütközés új részegészecske
támad szétrobban a rendszer
helyén zavartan bolyongnak a voltak
valaki megtalál valakit

könyválom

halott barátom kék
fedele puha kötés
szekrényt kinyitva kiemelem
szívemre szorítva megcsókolom
rég
mellette fekvő mesterem téglalap hason
név *említ egy nála jobb szabót*

régi barátném verseskötetét
hozza vissztük le föld alá
az autók közé olvasva megyek
ahogy haladok benne egyre jobb
a túl oldalon üveg mögül
tiroli turista viking szuronnal
nevet dánia nyolevannégy

Katorzsüé

Riviéra fõn után éjszaki hidegfront
track robog lelkemen ropogás szívszorít
kintlent rohamkocsik szirénaszél sivít
esterházunkat szervei szétszedik
picassokék után vér lepi vallouris-t
ünneplõ napnépre rohanó terror ront
az angolsétány kihál csatornazombihad
Párizsi judit vigyázz víg szemedre
Százéves háborúk parazsa felizzik
Nizzáról mától ez jut eszembe

Fel

Éden-földön földalatti nyom
A mélysötétből fölkvánkozom
az árnyékszellemlemből a napra
a hasonlatbarlangból arra
a tisztásra ahol azonos
lehetek újra magammal a léttel
Szembeszegülve a nehézkedéssel
pontosan az életfa tövében
a földmagzatburkot áttöröm
A nap sugara lenyúl értem
s fejem fölött a végtelen kékkel
szemem egyszerre csak felnyitom